

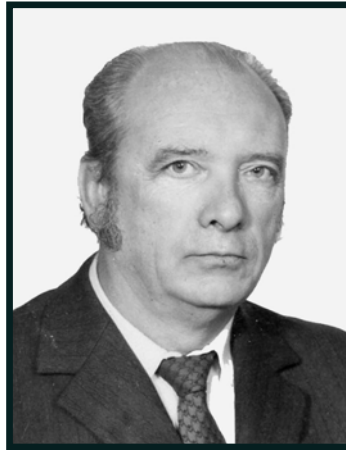
Szunyogh Ferenc 1933–2011

1933. december 3-án született Újpesten, az általános iskolát 1949-ben végezte el, majd a Szikra könyvkiadónál dolgozott (1950–52). A Dolgozók Esti Gimnáziumában érettségi vizsgát tett, ezt követően, 1952. augusztus 15-től nyugdíjba vonulásáig, 1988. december 3-ig volt az Eötvös Loránd Geofizikai Intézet dolgozója.

A Mélyfúrás Geofizikai Osztályon karotázs észlelő és műszerfelelős beosztásban kezdte pályafutását, később a Kísérleti Karotázs Csoportnál mint észlelő dolgozott. Sokat foglalkozott a különböző karotázsvizsgálatok fejlesztésével, főleg radiológiai módszerekkel. Sikeresen elvégezte először a Főhatóság és az Intézet által szervezett geofizikus-technikus szakképzést, majd 1966-ban a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán megszerezte mérnöki diplomáját. Ezt követően az Intézetben tudományos munkatársi munkakörbe került.

Több évig dolgozott a Mongóliát kutató expedíciókban, majd Irakban és Líbiában végzett vízkutató célú karotázsméréseket.

1969-től a Mélyfúrás Geofizikai Főosztály Kísérleti Karotázs Osztály munkájában a terepi mérőcsoport vezetőjeként és a műszaki csoport irányítójaként vett részt. Nagy szakértelemmel és hozzáértéssel segítette a karotázs módszertani munkák sikeres megvalósítását, és a terepi mérések szervezését. Munkájához és vezetői feladatahoz tartozott a terepi mérési technológia fejlesztése, a mérőberendezések üzemképességét, ellenőrzését, hitelesítését biztosító munka irányítása.

Szunyogh Ferenc
1933–2011

Kutatási-fejlesztési feladatokban témavezetőként vett részt. Először a kis átmérőjű kombinált szondák fejlesztésének témavezetője volt, majd a röntgenradiometriai érckutatói módszer terepi kidolgozásában, továbbá a spektrális nukleáris vizsgálatok terepi megalapozásának előkészítésében vett részt.

Kiemelkedő szerepe volt a bányabeli karotázs vizsgálatok (érc, szén és bauxit) módszertani kialakításában.

Jó munkájáért több kitüntetésben részesült (igazgatói és KFM dicséret), a legjelentősebb szakmai elismerést, a PRO GEOPHYSICA díjat 2000-ben kapta meg.

Nyugdíjazása után 1988–2011-ig a Geo-Log Kft.-nél dolgozott (10 nappal a halála előtt még elektródát készített). Elsősorban a mechanikus karbantartási és fejlesztési munkákat végezte; szakértelme, gyakorlata és szorgalma nehezen lesz nélkülözhető. 43 év után Nélküle kell megszerveznünk a hagyományos karácsonyi

„szocialista brigád” találkozót.

Lelekiismeretes, megbízható, áldozatkész dolgozó volt. Fáradtságot nem ismerve végezte feladatát, beosztottait nagy szorgalommal oktatta.

Szerettük derűs közvetlen, emberséges magatartása miatt, kítűnő humorát és anekdotáit nem felejtjük.

Rokonai, kollégái, barátai, ismerősei 2011. július 15-én vettek búcsút Tőle a Rákoskeresztúri Újkegytemetőben.

Kedves Feri!
Emléked megőrizzuk. Nyugodj békében!

Dr. Baráth István, Szongoth Gábor

Shukran, eini Ferhát!

Ismét elment valaki a régi ELGI-sek közül, életrajzából kiderül, a legrégebbek egyike. Akik ismerték, tudják, nehéz rá emlékezve csupán szakmájáról beszélni, és egyetlen – általa elmondott vagy vele történt – történetet sem említeni. Bár a geofizikán belül nem ugyanazon a területen dolgoztunk, kétszer is hosszabb-rövidebb ideig dolgoztunk együtt. Mindkét esetben meglehetősen különösek voltak a körülmények. Vagy negyven évvel ezelőtt készülődött Feri

Mongóliába, mégpedig felszíni elektromos mérések végzésére. Úgy alakult, hogy neki magának kellett elkészíteni azt az egyenáramú ellenállásmérő műszert, amellyel aztán az expedícióban dolgozott. Ez számára nem jelentett nehéz feladatot. Akkoriban az ELGI gyakran bérelt helyiséget irodának vagy éppen műszerépítő labornak a város különböző részein. Eléggyé meglepő módon a Népköztársaság – ma ismét Andrassy – úton sikerült „albérletet” találni. A lakás többi

részében talán az eredeti tulajdonos lakott, tudomásunk szerint egy nyugalmazott tüzérezredes, feleségével. Mint-ha valaki eleve egy Feri által annyira kedvelt történetet írt volna, az ezredes úr – lehetett szakmai ártalom – süket volt. Ennek következtében a lakás bármely részében beszélgetett feleségével, azt mi is hallottuk. Az ezredes úr feleségével szemben is megtartotta katonás stílusát, szóhasználatát. Ezért aztán még a legemlékezetesebb mondatait sem lehet itt idézni, de az biztos, hogy a műszerépítés nem mindig szórakoztató óráiban változatosságot jelentett ez az akaratlan „hallgatóság”.

Másik, egy éven át tartó majdnem rendszeres találkozásaink színhelye Irak volt. Négyen mentünk műszerekkel, egy-éves oktatási programra. Hárman Bagdadban maradtunk. Feri vállalta a legnehezebb feladatot, egy műszerkocsival Moszulban dolgozott egyedül. Biztos vagyok abban, hogy a nehezebb körülmények ellenére közülünk neki sikerült a legtöbbet átadni tudásából. Időnként Bagdadba kellett jönnie. Már maga az utazás is kaland volt, az egyetlen utazási lehetőség a taxinak nevezett, gépkocsinak látszó tömegközlekedési eszköz volt. A Bagdadban töltött néhány nap alatt nálunk lakott és mesélt. Szerencsére, nem ezeregy éjszaká-

ról volt szó Irakban, elég volt az a hivatalosan háromszázhatvanöt is. Feriben még élénken éltek a mongóliai emlékek is, legemlékezetesebb megállapítása a mongol és arab húros hangszerek összehasonlító vizsgálatán alapult. Azt hiszem, ő volt az egyedüli magyar, aki az arab segédmunkásokhoz időnként mongolul beszélt.

Iraki munkánk végeztével együtt jöttünk haza, s nem akárhogy. A kis csoportunk vezetői által használt, egy év alatt meglehetősen lerobbant Volgával indultunk útnak. Előtte, amennyire tudta, Feri rendbe hozta a kocsit, nem is volt vele semmi probléma. Annál több a nemzetközi helyzettel. Tervezett útvonalunkat az utolsó pillanatban módosítani kellett, mert Irak és Szíria valamin megint összeveszett, lezárták a határt. Csak Törökország felé mehettünk, a hírhedt Mardinon keresztül, amitől még a tapasztalt kamionosok is félték. Végül is a több országon át vezető, majdnem kéthetes út nagyon jól sikerült, sok-sok emlékezetes élménnyel. Még egyszer: *Shukran, eini Ferhát!* Ő biztosan érti ezeket az arabnak látszó szavakat. A *shukran* a köszönöm iraki változata, az *eini* barátot, kollégát, talán még havert is jelent emlékeim szerint, a *Ferhát* meg a Ferenc moszuli változata.

Verő László